

Beretning

om den 7de Forsamling af tydske Bieavlere, afholdt
i Dresden den 9de og 10de Septbr. 1857.

Tilbeels i Uddrag af „*Wienzeitung*.“

(Af Tøgermester A. Brun i Humlebek ved Helsingør.)

Indsenderen deeltog i denne Forsamlings Forhandlinger, og fandt dem saa interessante, at han alt dengang besluttede at offentliggjøre dem i sit Fædreland. Dette Forsæt blev ved den vensynligen daglig stigende Interesse for Bieavlens endmere styrket, og Udførelsen er bleven opsat indtil nu, alene fordi jeg ventede paa det Nr. af „*Wienzeitung*“*), som skulde bringe Beretningen om Forsamlingens Virksomhed; thi da de holdte Taler -bleve nedskrevne af Stenographer, men derimod Hukommelsen hist og her lettelligen kunde svinge, hvor saa mange og for Bieavlens vigtige Gjenstande bleve drøvede, maatte jeg meget ønske at kunne benytte den trykte Beretning som Ledetraad. — Man vil af det Følgende see, med hvilket Alvor man beskæftiger sig med Bie-avlens i Tydskland, paa hvor høit et Trin den alt staaer, og hvor hæderligt man anerkjender Bieavlernes Bestræbelser. — Ved sin Narvarelse og Deeltagen i Debatterne gav den saa hæderligt bekjendte, lærde Naturforsker, Hr. Medicinalraad Küchenmeister, hvem Danmark har tildeelt en Præmie for hans Opdagelser i Bændel-

*) Denne kan bestilles hos Høst i Kjøbenhavn.

ormens Udviklingshistorie, — et smukt, og for de praktiske Vieavlere meget opmuntrende Exempel, som det ret var ønskeligt, at ogsaa andre Naturforskere af Fag vilde følge.

Følgende Fremstilling af Forhandlingerne er kun et Udtoq, for i al Korthed at vise, hvilke Spørgsmaal der paa det Trin, som Vieavlen nu har naaet i Tydskland, ere ansete som de vigtigste, — hvilken Afgjærelse de fik, — og overhovedet Forsamlingens Charakter.

De i Aaret 1856 af Forsamlingen i Güstrow nærede Forventninger om en stedse stigende Interesse, som vilde foranledige, at den næste Forsamling, som skulde holdes i Dresden, muligen vilde antage en endnu mere storartet Charakter, ere blevne fuldkomment retfærdiggjorte; thi paa den første Forsamlingsdag var Medlemmernes Antal alt 287, og dette Antal steg den følgende Dag til langt over 300.

Hs. Majestæt Kongen af Sachsen havde, efter Præsidiets Onske, ikke blot tilstedet Benyttelsen af den store Sal i det Kongel. Palais i „großen Garten“ til at afholde Møderne, og til Opstillingen af Udstillingsgjenstandene, samt tilstedet Plads udenfor Slottet til at opstille de med Bier besatte Stader og større Udstillingsgjenstande, men ogsaa, for at understøtte Vieforeningens videnskabelige Formaal, og for at tilkjendegive, hvor velkommen den er i Dresden, bestemt 400 Rd. R. M. til Præmier for de bedste Udstillingsgjenstande.

Bore første Mestere og Lærere: Dzierzon, Berlepich, Kleine, Dettl og fl. fandtes blandt de først Ankomne, og den Maade, hvorpaa vi Alle bleve modtagne i den høie Statsregjerings Navn, kunde ikke andet end vække den dybeste Taknemmelighedsfølelse.

Den 7de og 8de Septbr. samlede sig de, fra alle Tydsklands Egne, og selv fra Danmark indtrufne Vie=Avlere i „Thiems Hotel.“ Her gjorde sig hverken Forskjel i Rang, Stand eller Nationalitet gjældende, — Alle vare besjelede af samme Aand og forenede i eet Viemed. — Den 9de Septbr.

var den første Foramlingsdag, og alt ved Solens Opgang begyndte man at samle sig ved Slottet, hvor alt over 30 Bieftader, af de forskjelligste Constructioner, vare opstillede, hvis Indvaanere ogsaa alt søgte at gjøre sig bekendte med de nye Omgivelser, ja man saae endog alt nogle komme flyvende, belæssede med Blomsterstøv. De vare reiste pr. Jernbane.

Udstillingen i Slottet var lige saa betydelig som interessent; thi 120 Udstillere havde medbragt næsten 600 Gjenstande, blandt hvilke fandtes mange særdeles smukke, men fremfor Alt tiltrak sig Opmærksomheden den af Hr. Burchardi udstillede Samling af, ikke som i Beretningen siges, 20, men 40 større og mindre Glasflokker, som han havde ladet sine Bier fuldbygge efter forskjellige Monstre, og som afgave et i Sandhed yndigt Skue. Han opnaaede ogsaa derfor Hovedpræmien.

Den af Forsamlingen valgte Præsident, Hr. Overlandforstmester v. Berlepich (Onkel til Biemesteren v. Berlepich) aabnede Forhandlingerne Kl. 9 med følgende Tale:

„M. S. S.! Den høie Statsregjering har givet mig det ærefulde Hverv, at bringe den høitærede Forsamling dette Lands Regjerings høiagtelsesfulde Hilsen, og at sige den et hjerteligt Velkommen.

Hans Maj. vor allernaadigste Konge har ikke blot meget gjerne tilstedet Forsamlingens Afholdelse her i Dresden, men ogsaa befalet, at Alt, hvad som kan skee for at befordre Deres ædle Viemed, skal skee og indrettes.

Indenrigsministeriet takker Dem, mine Herrer, at De har valgt Sædet for Deres Forsamling i vort Lands Skjød, og at De ogsaa i vort Land ville fremlægge Deres Erfaringers rige Skatte og de skjønnede Frugter af Deres Flid. — End dybere følt er denne vor Tak, eftersom Bieforeningens nyttige Virksomhed overalt, hvor den hidtil har holdt sine Forsamlinger, ja i alle vort tydske Fædrelands Egne, bliver nævnet med den største Høiagtelse. Den interessante Udstilling som her findes, giver Vidnesbyrd for Forsamlingens udmærkede praktiske Virken, men ogsaa den apistiske Theorie, og i mere

udstrakt Betydning: Naturvidenskaben overhovedet, har havt væsentlig Nytte af Forsamlingens Bestræbelser. Thi disse Bestræbelser have givet Videnskaben det jaste Udgangspunkt, for derfra fremdeles at gjøre Slutninger, og at udfinde og fremstille de Love, som den alvise Skaber overalt lader fremtræde i Naturen, naar Diet er forstandigt nok til at see og erkjende dem.

Indenrigsministeriet tør derfor nære det Haab og nærer det, at Deres gavnlige Virksomheds Indflydelse paa dette Lands Vieavl vil være af stor Nytte, og fremkalde en ivrig Lyst til Efterlignelse, saaledes som det ogsaa vil bestræbe sig for, paa det Omhyggeligste at overveie Deres eventuelle Onsker til Vieavlens Fremme og Alt, hvad De i denne Henseende paa nogensomhelst Maade skulde holde for passende, samt efter bedste Skjon bringe det til Udførelse."

Efter at vor Præsident derpaa havde talt til Forsamlingen i sit eget Navn, gjorde han nogle Forslag med Hensyn til Fordelingen af de af Regjeringen stillede Præmier, og fremlagde dernæst en Liste over de Kampdommere, som bleve proponerede Forsamlingen til Valg. De bleve Alle antagne og vare følgende:

1. Hr. Pastor Dzierzon fra Carlsmarkt.
2. — Baron A. v. Berlepsch fra Seebach.
3. — Pastor Kleine fra Lüethorst.
4. — Dr. Radtkofer fra München.
5. — Pastor Dettl fra Böhmen.
6. — Consistorialraad Zacke fra Böhmen.
7. — Schmid fra Eichstaedt.
8. — Greve A. Stojch fra Manze.
9. — Richter fra Radeburg,
10. — Burchardi fra Hermsdorff.
11. — Pastor Bohm fra Mecklenborg.
12. — Forpagter Klein fra Ohrdruf.
13. — Baron Bose fra Emmaburg.
14. — Tægermester Brun fra Kjøbenhavn.
15. — W. Günter, v. Berlepschs forrige Biemester.

Da vor Præsident, v. Berlepsch, hvis elsteværdige Personlighed vist intet Medlem af Forsamlingen nogenstunde glemmer, erklærede, at han, som aldrig før havde beskæftiget sig med dette Thema, frygtede for, at han ikke paa en fyldestgjørende Maade kunde røgte sit Hverv som Præsident, foreslog han, i sit Sted at vælge Hr. Bose fra Wittgenstein til den, der ledede Forhandlingerne.

Hr. v. Bose blev antaget og modtog dette vanskelige Hverv. Efterat have meddeelt, at følgende Besuldmægtigede fra fremmede Regjeringer og Foreninger havde legitimeret sig, nemlig:

- Hr. Pastor Kleine fra Lüethorst i Hannover, sendt af den Hannoveranske Regjering,
- Seminarielærer Schmid fra Eichstäedt, sendt af den Bayeriske Regjering,
- Pastor Stein og J. Folix, sendte af Biesforeningen i Rhinhesßen, og
- Garmis fra Geersdorf, sendt af Landhuusholdnings-selskabet i Bremervörde,

gik han over til Programmet og bragte det første Spørgsmaal paa Bane. — I Programmet var følgende Forretningsorden vedtaget:

1ste Dag, 9de Septbr. Morgen Kl. 9.

Åbningstaler. — Foredrag over indkomne Skrivelser. — Drøttelse af følgende stillede Spørgsmaal:

- 1) Gives der endnu Gaader i Biernes Slægtsforhold, og eventuelt hvilke ere de?
- 2) Kan den italienske Bierace vedligeholdes reen hos os, og hvilke nyere Erfaringer herom foreligge?
- 3) Hr. Pastor Dzierzon paastaaer, at den italienske Race har stor praktisk Nytte, derimod Hr. Baron v. Berlepsch, at den har slet ingen. — Hvem har Ret eller ligger muligen Sandheden i Midten?

- 4) Hvorledes bør den saakaldte spekulative Fodring med Honning om Foraaret egentlig bedømmes?
- 5) Er Meel = Fodring til nogen Nytte, og hvis saa er, hvilket Meel er saa det bedste?
- 6) Hvorledes gjør man Afslæggere med Dzierzon = Stedet, uden at besidde en anden, noget fjernet Biestand?
- 7) Hvilken Høide, Brede og Dybde bør et Dzierzonst Høistade*) have?
- 8) Hvilken Høide af Kammerne i et Dzierzonst = Stade er den hensigtsmæssigste, og hvor bred maa en Kamme være?
- 9) Er ved Dzierzonst = Stedet Høistadets eller Lavstadets Form den bedste?
- 10) Ere enkelte eller fleerdobbelte Stader de bedste?
- 11) Hvorledes forskaffer man sig lettest tomme Bortavler og hvorledes bevares de mod Møllenes Udelæggelser?
- 12) Bør den kolde eller den varme Tavlebygning**) foretrakkes?
- 13) Hvilken er den bedste Maade at udtage en Sværm af et huult Træ?

Det 1ste Spørgsmaal. — (Et af de Vigtigste).

Pastor Kleine:

„Vi ere nu fuldkomment paa det Rene med de ydre Slægtforhold hos de tre Bie = Individer, som findes i Bie = staden; erfaringsmæssigt, saavel som videnskabeligt, ere vi ogsaa paa det Rene med et af de skarpsindigste Theoremer i Physiologien, som hidtil er bleven opstillet, jeg mener nemlig Dzierzonst physiologiske Grundsætning: At hos Bierne ud-

*) Staderne deles i to Hovedklasser; Forskellen er, at medens det ene er høit og mindre dybt, og derfor har 2 eller flere Etager, er det andet lavt, men dybere, og har kun een Etage. Vi have hidtil ingen Benævnelser derfor, og jeg foreslaaer derfor Navnet: Høistade og Lavstade for: Ständer og Lagerstøck.

**) Derjom Tavlebygningen er anbragt parallel med Flyvehullet kaldes den: varm, fordi Frækluft holdes ude; er derimod dens Retning lodret paa Flyvehullet, da kaldes den: kold.

vikler sig Hankjønned ved jomfruelig Fremavl, derimod det Qvindelige under Paavirkning af den mandlige Sæd; — en Grundsætning, hvis indgribende Følger først da ret træder os for Diet, naar vi bringe i Erfaring, at Hr. Prof. Leuckart i Gießen betragter denne, nu beviste Sags Opdagelse som det Overordentligste i Physiologiens nyere Historie; — at Prof. v. Siebold i München aabent udtaler, at derved den hidtil overalt gjældende Sætning i Befrugningstheorien: „Ægets Udvikling kan kun finde Sted under Paavirkning af den mandlige Sæd“ — har modtaget et saa uventet Stød, at Physiologerne herefter maae see sig om efter en ny Grundsætning; — og at Prof. Dr. Rudolph Wagner i Göttingen har indrømmet, at derved er indført i Physiologien et af de aller ubequemteste Facta, — et Factum, som modsætter sig Haabet om at opstille saakaldte almindelige Love for den dyriske Udvikling. Han siger, at dette egentlig ikke kan kaldes glædeligt, — det kan umuligt virke opmuntrende for Lovpriesningerne af vore, saa meget roste Fremskridt i Livsprocessernes theoretiske Erkjendelse; han selv kan egentlig ligesaalet glæde sig herover, som det vilde være Tilfældet med Physiikerne, naar der bleve opdagede eet eller flere Undtagelsestilfælde i Gravitationsloven.“

Efterat Taleren dernæst havde omtalt det uendelige Laalmod, og den beundringsværdige Flid og Skarpsindighed, som navnlig den Dzierzon og Berlepsch have viist, inden Undersøgelserne havde naaet det Punkt, hvor den stillede Hypothese „blev hævet til en fast Theorie og en physiologisk Lov, ved hvilken det Uklare og Gaadefulde i Biernes Samfund er blevet opklaret*)“ — gaaer han over til de Spørgsmaal, især vedkommende Biernes Slægtsforhold, som hidtil formeentligen endnu staae tilbage at undersøge. — Da imidlertid nogle af disse Spørgsmaal maae ansees som

*) Man erindre, at en lærd Naturforsker Küchenmeister var tilstede ved dette Foredrag.

mindre vigtige, andre som allerede løste, og da det overhovedet vilde føre for vidt at gjentage dem alle her, vil jeg blot nævne det Ene: Er en eneste Befrugtning af Biedronningen tilstrækkelig for hele dens Livstid, eller kan det antages, at en saadan Biedronning gjentagende Gange kan befrugtes?

Dzierzon erklærede derpaa, (og heri ere vistnok de allerfleste Bieavlere enige med ham) at det staaer fast, at en Biedronning, som engang har begyndt at lægge Wg, for stedse har tabt den Evne, at kunne modtage Befrugtning.

Dr. Küchenmeister yttrede derpaa, at omendstjøndt han for sin Deel ikke kunde antage Muligheden af det, vilde det dog være physiologisk tænkligt, at en gjentagen Befrugtning kunde finde Sted, samt at dette er et Spørgsmaal af yderste Interesse for Videnskaben, og at han ventede, at Bieavlerne for Fremtiden ville vedblive at gaae Haand i Haand med Physiologerne, for at faae dette og andre Spørgsmaal besvarede, thi „vi Physiologer naae ikke Vaalet uden dem, og de ikke uden os.“

Dzierzon fremstillede derpaa det Spørgsmaal som særdeles vigtigt, og trængende til Undersøgelse: Hvilke Omstændigheder forlede undertiden en Sværm til, at antage og betragte en Arbeidsbie, som om den var en virkelig Dronning?

Dette Spørgsmaal, som refererer sig til den Kjendsgjerning, at sædvanlige Arbeidsbier under visse Forhold kunne lægge ubefrugtede Wg, hvoraf alene fremkomme Hanbier, — vil være en Gjenstand for Bieavlernes fremtidige Opmærksomhed.

Küchenmeister fremstillede derpaa et Spørgsmaal, som reiser sig ved Betragtningen af, at Dronningen stadigt lægger befrugtede Wg i de smaae Celler og ubefrugtede Wg i de store Droneceller. Det lyder saaledes: „om en Biedronning, naar den lægger Wg, veed, er sig det bevidst, om den i Wggelægningsmomentet lægger et mandligt, ubefrugtet, eller et qvindeligt, befrugtet Wg?“ — Han søger at besvare dette Spørgsmaal, idet han mener, at man herved hverken bør tilskrive Dronningen en Overveielse og Tænkning, eller overhovedet ved Overveielser af physiologiske Spørgsmaal

for meget maa søge Hjælp ved at henpege til Instinctet. — Han mener, at denne Biedronningens Handling har en mechanisk Grund, idet Sædholderen, ved Indbringelsen af Biedronningens tykke Bagtrop i den lille Celle, faaer et Tryk, som foranlediger, at den udgyder Sæd paa Uget, medens dette Tryk ikke finder Sted naar den lægger Ueg i de større Drone-celler. Ikke saa Bieavlere kunne imidlertid ikke finde sig tilfredsstillede ved denne Forklaring; dog er dette et Thema, for vidtløstigt til at finde Plads her; det vil uden tvivl endnu ofte drøftes i „Bienenzeitung“*). — Dernæst tilbød Küchenmeister at fremvise en Biedronnings Ueggestof m. M. under Mikroskopet, hvilket Tilbud med Anerkjendelse blev modtaget.

Præsidenten fremlagde dernæst det

2det Spørgsmaal — og for deres indbyrdes Sammenhængs Skyld tillige det

3die Spørgsmaal (see oven).

Berlepich erklærede med Hensyn til det første af disse, Vanskeligheden for saa stor, at han efter hans Erfaring i Bieavlen maatte falde den uovervindelig. — Hvor andre Bier findes i Nærheden, kan den italienske Race ikke holdes reen, og selv dersom dette ikke var Tilfældet, mener han at den italienske Race under vort Himmelstrøg udarter til den almindelige Bie. — Det skulde imidlertid næsten synes, at Berlepich, som Følge af de flette Resultater, han opnaaede uagtet al hans Flid og Anstrængelse, er noget fjendtlig stemt imod den italienske Bierace. Han benægter ogsaa at den i praktisk Henseende har betydelige Fortrin for den almindelige, hvilket han dog tidligere har anerkjendt.

Dzierzon traadte med megen Veltalenhed op mod disse Paastande. Han tilstod, at der i Begyndelsen især vare store Vanskeligheder at overvinde. Han viste, at Berlepich i flere Henseender havde modsagt sig selv, at han selv havde maattet

*) Man læse: Wahre Parthenogenesis 2c. af Siebold, Leipzig 1856.

tilstaae, at Sagen var udførlig, da det er bekjendt nok, at Dzierzon i stor Maalestok fremavler ægte italienske Biedronninger, som han forsender i Mængde næsten overalt hen i Europa, og at han derved har bevist, at en Udartning af Racen, ved en hensigtsmæssig Behandling, ikke finder Sted, samt at han havde overtydet sig om, at den italienske Race er flittigere, frugtbarere og godmodigere, end den her almindelige.

Efter nogen Debat mellem Dzierzon, Berlepsch, Grev Stosch og Günther, gjorde

Pastor Bohm opmærksom paa, at den italienske Bie idetmindste havde nyttet overordentligt derved, at mange Tivul og Gaader, som hidtil ikke vare blevne løste, ved Hjælp af den nu maatte betragtes som opløste.

Grev Stosch anbefalede dens Opdræt af økonomiske Grunde, ifølge den meget rigtige Grundsætning, at Landmanden især maa lægge sig efter det, som mest esterspørges, og dette er nu Tilfældet med den italienske Bierace. Han syntes desuden at være enig med Dzierzon i Henseende til dens fortrinligere Egenskaber.

Zacke talte herimod, og stillede sig saaledes paa Berlepsch's Side, og Enighed i disse Anskuelser var overhovedet ikke til at tilveiebringe.

I det 4de Spørgsmaal (see oven) derimod, angaaende den speculative Fodring*), enedes man godt, saaledes, at det temmelig eenstemmigt erkjendtes, at den herved anvendte Honning mestendeels maa ansees som spildt, og at man ofte mere skader end nytter Bierne dermed, idet man pirrer dem til Udflugt paa Tider, hvor dog enten Luftens Temperatur endnu ikke passer, men virker lammende paa dem, eller hvor Vegetationen endnu ikke er strødet saavidt frem, at den byder

*) De, som om Vaaren, ved at sætte forvundet, lunken Honning, eller andet lignende Foder for Bierne, i den Hensigt, derved at opmuntre dem til at flyve tidligere ud paa Arbejde, end de ellers vilde have gjort, hvorved man mener at kunne opnaae tidligere Sværme, siges at fodre: speculativt.

dem Næring. Bien er nemlig et Monster paa Flid, og den undlader ikke at arbejde efter Gyne, naar dens Huusholdning er i Orden, og Naturforholdene ere passende. Gjør den det ikke, saa er Dronningen død.

Dzierzon anseer denne Fodring kun i eet Tilfælde for nyttig eller selv nødvendig, nemlig naar Bierne alt have begyndt at samle, altsaa ogsaa at vngle, stærkt, og derpaa indtræder længere Tids uheldigt Veir, som forhindrer alt Arbeide.

Om det 5te Spørgsmaal, angaaende Meelfodring, kan siges omtrent det samme, dersom man vil fodre spekulativt med Meel. Giver man derimod Meel for at holde Bier, der lide Mangel, ilive, da kan det være til stort Gavn. — Da det var de Fleste uklart, hvorledes Meel, et Stof, som seer saa forskjelligt ud fra Honning, overhovedet kan tjene Bierne til Næring, saa fremsøgte Nærvaarendes Forfatter den Mening, at ligesom man ved fortyndet Svovlsyre forvandler Meel til Sukker, saaledes forvandler Bien, ved Hjælp af en, den egen Syre*), Melet til Sukker, hvilket ogsaa den Smag antyder, som de Meelballe have, der af Bierne hæstes paa Bagbenenes Skaaler, naar man fodrer med Meel.

Küchenmeister gav mig Ret heri, dog med den Modification, at der just ingen Syre behøvedes dertil, men at det dyrifte Spyt havde samme Egenkab, og at det samme saaledes er Tilfældet hos os Menneker, som og i hele Dyreriget.

Debatten over Spørgsmaalet sluttedes med den Bemærkning af Dzierzon, at han fremforalt gjorde opmærksom paa den store Nytte det har, om Foraarstiderne at sætte Band for Bierne.

Det 6te Spørgsmaal, handlende om den letteste Maade at gjøre Afslæggere paa med Dzierzon-Stadet, er af indgribende Bigtighed for Vieavleren. Da Bierne fra Afslæggeren.

*) Da Meelballerne paa Biernes Bagbeen antage en blaa Farve, lader denne eventuelle Syre til at have noget tilsælleds med Jode.

naar den staaer i Nærheden, altid søge tilbage til det vante Flyvested, saa har man hidtil altid holdt det for nødvendigt at have en anden, langt bortliggende Biestand, hvor Afslaggerne blive transporterede hen, eller ogsaa gjorde man Afslaggere ved Hjælp af Biestadernes Omstilling, hvilket har Misligheder. — Paa mange Maader kunne Afslaggere gøres med mere eller mindre Held, men temmelig enig var dog Forsamlingen i, at dette gaaer nemmest ved en, af Dzierzon opfundet Indretning ved hans Stade, som gjør en dobbelt Biestand undværlig. — Hans Dobbelt-Lavstade passer bedst dertil. Dette Stades Form forestiller man sig bedst ved at tænke sig to langagtige Cigarlaksjer, sammenlimede med de lange Sider. Denne Dobbeltkasse giver altsaa Huusrum for 2 Sværme, og har altsaa et Flyvehul paa hver Side. Men her tænkes kun det ene Rum besat med en Sværm, for hvilken man indskrænker Pladsen noget. I Skillerumsvæggen er en Abning, som kan lukkes med en Prop. Naar Sværmen nu mangler Plads, tages Proppen ud, hvorpaa der ikke blot ogsaa bygges i Sidekassen, men Bierne vænne sig desuden til at benytte begge Flyvehullerne. Men naar en Bie engang har vænnet sig til et Flyvehul, beholder den for stedse Vanen at søge til det. Naar nu Flugten er bleven stærk fra begge Sider af Dobbeltstadet, passer man Tiden, da der i den yngste Bopæl enten findes megen Yngel, eller da Dronningen befinder sig i den, og jætter Proppen i Kommunikationsaabningen. Stedet deles derved i to selvstændige Stader, og i det, hvor Dronningen ikke befinder sig, skride Bierne strag til at fremsøde en ny Dronning af den tilstedeværende, utildækkede Yngel.

Berlepsch er af den Mening, at Dronningen altid bør medgives Afslaggerne, og at det bør være en Regel, at man aldrig skrider til Afslægning før Stadet er sværmeferdigt, hvilket bedst kjendes derpaa, at Bierne i den kjølige Morgenstund dog endnu hænge lidet for, „pose“. Ved Afslægningen kommer ellers ogsaa den Egenstab i særdeles Betragtning, at de unge Bier ikke flyve ud paa Arbeide, før de ere henimod 8 Dage

gamle, men indtil denne Tid paaſe de Huuſholdningens indre Anliggender; de kjende altsaa endnu ikke Flugten, men beholde ethvert Sted, hvor man henſlytter dem med Stadet.

De Deeltagere, ſom vare ubekjendte med de, ved Uſlægningen forefaldende Haandgreb, bleve iøvrigt henviſte til de praktiſke Demonſtrationer, ſom ſkulde foretages efter Forhandlingerne.

Hermed blev det første Møde hævet, efterat det var blevet meddeelt Forſamlingen, at Hs. Kgl. Høih. Kronprindsen med Gemalinde havde meldt ſig til at tage Udfiſtlingen m. M. i Dieſyn Kl. 5. — De høie Herſkaber bleve til denne Tid modtagne af Priiſdommerne, og efter at de paa det Nøiagtigſte af dem havde ladet ſig viſe og forklare alle Gjenſtande, ja ſelv, med Fare for at ſtiffes, havde overværet et heelt italieniſt Stades Adſkillelſe og Vidronningens Udtagen, forlode de Forſamlingen, ledsagede af rungende Hurraraab. — Deres elſkværdige Perſonligheder indtog i Sandhed Alle for dem, og den Interesſe de lagde for Dagen, bidrog end mere til Opmuntring for Bieavlerne. Derefter holdtes fælleds, meget animeret Middagsmaaltid.

2den Dag, 10de Septbr.

Da det meget ſtortede paa Tid til at bedømme de mange udſtillede Gjenſtande, mødte Priiſdommerne alt om Morgenen Kl. 6, for at røgte deres vanſkelige Hverv.

Præſidenten aabnede Forſamlingen Kl. 8, efterat have meddeelt ſamme, at Regjeringen havde ſtillet Jernbanen til fri Diſpoſition for den, til en Tour til det ſkønne Baſtei i det ſachſiſke Schweiz, ſamt at det berømte Billedgalleri i Dresden ſtod aabent for Forſamlingen. Dernæſt ſtredeſ til at vælge Stedet til Sammenkomſt for Aaret 1858, og valgtes da Stuttgart.

Til ſamme Aars 1ſte Præſident valgtes Friherre v. Hayn; til 2den Præſident Hr. Brotbeck i Stuttgart. Begge diſſe Herrer have ſenere meddeelt, at de have modtaget Valget.

Til stadig, og lønnet Vicepræsident blev dernæst Hr. Schmid i Eichstaedt valgt. („Vienenzeitungs“ Redacteur).

Omendstjondt Berlepsch erklærede, at det lod til, som om han og Dzierzon tilfidsst vilde enes i alle Hovedspørgsmaal, foranledigede

Det 7de Spørgsmaal dog en levende Debat mellem dem, hvori flere Andre deeltog.

Dzierzon stillede som Princip, at jo mere (dog med Maade) et Stades Form afviger fra den runde, desbedre; — at et Stade, for Behandlingens Bequemheds Skyld, helst maa være tilgjængeligt fra begge Ender, og at han derfor helst gjorde det 8 til 10 Tommer bredt og 26 til 30 Tommer langt. Iøvrigt er han i den senere Tid kommen til det Resultat, at han foretrækker Lavstader for Høistader. Imidlertid tilstod han, at han af Grunde, som ere for vidtløftige til at nævnes her, meente, at Høistader kunne være smallere, end Lavstader*). De fleste Medlemmer syntes at slutte sig til Dzierzons Mening, dog var Enighed heri ikke til at opnaae. Med dette Spørgsmaal have iøvrigt de tvende følgende, det

8de og 9de (see oven) meget Slægtskab. Disse bleve derfor ogsaa meget overfladisk behandlede. — Dzierzon gjorde opmærksom paa, at det var Skade, at Programmet ikke indeholdt det endnu langt vigtigere Spørgsmaal, om man burde foretrække at benytte Rammer, — eller blot Binde til at lade Bierne bygge Bøxtavlerne paa? (Tavlebarere, see min

*) Jeg har begge Slags Stader i forskjellige Former. Deres Brede er, og maa naturligviis være eens, og den er nøiagtigt $9\frac{1}{2}$ Tomme indvendigt Maal. Jeg undlader ikke, her atter at gøre opmærksom paa, hvor ønskeligt det vilde være, om Alle, som lade forfærdige disse Stader, antog nøiagtigt denne Brede. Dette vilde være endnu vigtigere for den indbyrdes Omsætning mellem Landets Bieavlere, end eens Maal og Vægt for forskellige Landes Indvaanere; thi Tavlebarernes Længde afhænger af Stadets Brede, og ere de blot een Linie længere eller kortere end de, man selv bruger, saa kan man ikke bruge dem, altsaa kan Kjøb, Salg eller Bytning ikke finde Sted.

Afhandling over Bieavlens og dens Standpunkt i Danmark, 1857). Herom har alt i „Bienenzeitung“ været ført en levende Debat, hvorved, som ogsaa nu, Enden blev, at begge Dele have sine Tilhængere. Udenbort er det, at Kammerne ere beqvemest at haandtere med, men kun paa for dem, der have en større Drifts-Capital; ligeledes at de vel ere paa rette Plads i Honningrummet, men ikke i Inglerummet*), thi de hindre Bierne i, at sidde varmt om Vinteren, og de aflede den Fugtighed, som om Vinteren fremkommer ved Biernes Uddunstninger, saa at disse, som ellers indjuge denne Fugtighed, ere udsatte for at tørste ihjel.

Med den meest spændte Opmærksomhed hørtes derpaa de Meddelelser, som i Anledning af det

10de Spørgsmaal (see oven) bleve gjorte af Opfinderen selv, hele vor Bygnings Hjørnesteen, vor Aldermand Dzierzon, som foreviste sit Dobbelt-Lavstade og forklarede dets beqvemme og hensigtsmæssige Indretning for Forsamlingen, efter at den særdeles dygtige Bieavler:

Kleine, havde udtalt sig som følger: „Mine H. H.! Jeg har vel tidligere paa det bestemteste udtalt, at Bieavlens efter Dzierzons Maade ikke burde drives anderledes, end med Stader paa flere Fag, fordi der ved dem forenes store Fordele; men efterat Dzierzon ved sine Dobbelt-Stader har givet de enkelte Stader de samme Fordele, som Stader af flere Fag have, er jeg ganske kommen tilbage fra min forrige Mening, og anbefaler det enkelte Stade i Form af Dobbeltstaden — o. s. v. Hr. Pastor Dzierzon fremstiller her et saadant Stade, og De vil see, hvor fordeelagtigt det er, hvor særdeles det egner sig til Bieavlens rationelle Drift, især til Vandringssbie-Avlen. Ogsaa overvintre Bierne overordentligt sikkert i det, i hvilken

*) Honningrummet kaldes det Sted i Staden (ovenfor og bagtil) hvor man lader Bierne henbringe den rene Honning; Inglerummet derimod det, som man lader dem benytte til at oplukke Ingelen i. Det ligger i Nærheden af Flyvehullet. B.

henseende der neppe kan tænkes et Stade af hensigtsmæssigere Construction.“

Imod disse Anskuelse opponerede Ingen, og blev dette Stade altsaa af Forsamligen eenstemmigt anseet som det bedste*).

11te Spørgsmaal (see oven).

Tomme, unge Voxtavler have en stor Værdi for Bieavlere, og de bør aldrig indsmeltes, da Bierne maae fortære 14 til 20 *N* Honning for at kunne producere 1 *N* Bog. De hænges ind i Staderne for at fylde med Honning, og Fordele derved er saa stor, at man for Tiden i Tydskland prøver at danne kunstige Voxtavler.

Hvor man kan kjøbe dem bør man ikke forsømme det. De Strimler, som altid maae paaklæbes Kammerne eller overhovedet Tavlebarerne, kan man skaffe sig, ved om Foraaret at skjære de tomme Guder af Tavlerne i Staderne. Dette skader, efter Dzierzons Paastand, aldeles ikke Stadet, men det ansporer tværtimod Bierne til større Flid.

Den anden Deel af Spørgsmaalet besvaredes fyldestgjørende saaledes: De Voxtavler, som skulle bevares mod Odelæggelse af Bogmøllet, blive hængte eller satte ind i et tomt Stade; man sætter en liden Krulle derind, lægger noget Blaar paa Bunden, helder Svovlpulver derpaa, lægger derpaa atter en Tot Blaar, tænder Ild deri, og luffer Stadet godt til. Alle Møl, tilligemed deres Ungel, blive dræbte ved Svovldampen. (Skulde Huusmødrene ikke ogsaa kunne benytte dette Middel mod Møl?) Man kan iøvrigt ogsaa lade Bierne rense enkelte, til dem indhængte, af Møl angrebne Voxtavler, hvilket de meget hurtigt udføre.

*) Et saadant Stade har jeg i enkelt Form udstillet i denne Tid i Industriforeningen, tilligemed en Model, som viser Opstillingen af 8 sige Stader, og i dobbelt Form kan det indtil videre sees hos Snekermester Schou (St. Kongensgade Nr. 39), som har en Mængde af dem i Arbeide. Jeg foretrakker denne dobbelte Form.

Det 12te Spørgsmaal erklæredes for u vigtigt, da det er ganske ligegyldigt, om Bygningen i et Stade opføres lodret paa, eller parallelt med Flyvehullet. Ligeledes er det 13de Spørgsmaal af kun liden Interesse.

Dzierzon mener, at man helst bør lade vilde Bier i Fred til Efteraaret komme, og da fratage dem Honningen.

Efterat Præsidenten havde erklæret de opstillede Spørgsmaal for udtømte, freedes derpaa til Priis-Uddelingen.

Efter Priisdommernes eenstemmige Beslutning opfordredes derpaa Forsamlingen til paa en isinesfaldende Maade at tilkjendegive dens Anerkjendelse af Prof. Dr. v. Siebolds*) udmærkede Fortjeneste i Bieavlens theoretiske Retning. At denne Opfordring var efter Ønske, det beviste Forsamlingen derved, at Alle som ved et Trylleslag og under levende Acclamation reiste sig af deres Sæder**).

Derpaa holdt Præsidenten en hjertelig Afskedstale, som blev ligesaa hjerteligt besvaret. En stor Deel af Forsamlingen fulgte Hs. Majestæts Indbydelse til Bastei, hvor de vare Kongens Gæster. H. M. tog ogsaa selv Udstillingen i Diezyn.

Jeg slutter denne korte Fremstilling af Bieavlersforsamlingens Virken i Dresden med det Haab, at Læserne ikke ville finde den uinteressant. Efter den Interesse for Bieavlens

*) Man læse: „Wahre Parthenogenesis zc. af G. L. G. v. Siebold, Leipzig 1856.“

***) Jeg skalde troe, at Forsamlingen ogsaa herved hadrede sig selv, da dette tillige beviser, paa hvor høit et Trin af Intelligents hvert enkelt Medlem af denne, dog saa heterogent sammensatte Forsamling, stod.

at dømme, som — det glæder mig at kunne sige det — nu er vaft her i Landet, haaber jeg at lignende Forsamlinger, som fremme Sagen i høi Grad, med Tiden ogsaa ville blive holdte her. Jeg haaber i ethvert Tilfælde, at Dieavlen i de respective Landbomøder ikke, som hidtil næsten overalt, ganske bliver overseet og tilfidesat. Meget bliver der at virke i denne Retning; lad Enhver, som har Evne dertil, da bidrage Sit.
